

Ayer

La enfermedad crónica del Casino

Si no fechàramos la gacetilla reproducida, perfectamente podríamos creer que el comentario está escrito al día de hoy, porque es de pura actualidad. La inocentada de la semana ha sido la colocación de un cartel de 'SE VENDE' y tengo para mí que el subconsciente del responsable de esta broma le ha delatado. No es que nadie quiera vender el inmueble, no se malinterpretan mis palabras, pero es que si echamos un vistazo a la sociedad, está para ser vendida. Demos, empero, un voto de confianza a la nueva junta presidida por **Joan Garriga** para ver si es capaz de reanimar al exánime.

Mirado con frialdad, el Casino es el paradigma de un enfermo crónico que, no obstante, se resiste a morir, pero que tampoco parece que quiera recobrar la salud que un día tuvo, porque un día la tuvo, aunque para recordar esos días felices tengamos que remontarnos a finales del siglo XIX y principios del XX. La sociedad ya estaba débil cuando estalló la guerra, pero desde entonces presenta un estado como de schok. En coma siempre, salvo puntuales atisbos de mejoría, como el que vivió a finales de los

¿Cómo, teniendo un local en tales e inmejorables condiciones no acuden los granollerenses a darle vida, el ambiente, el corazón a la sociedad, salvo en estos festejos? Es penoso reconocerlo pero así es. Las reformas ambiciosas de la actualidad no tienen otra finalidad que mejorar la casa, hacerla digna y agradable: donde los socios se encuentren a placer y no en casa extraña. Sobre todo deseo especialmente resaltar el poco ambiente juvenil para con su sociedad.

Vallés nº 338 4/5/1947

años 50 y principios de los 60 cuando el Casino se unió al Club de Ritmo, o a mediados de los 90, cuando el primer **Emili Cot**, acabó con el oscurantismo de una etapa para olvidar. Pero sí, hubo un tiempo en que el Casino era el lugar donde los señores iban de tertulia. Lugar de conferencias y de exposiciones. De intensa vida social. Pero de eso más sabemos por lo que nos han contado los mayores que por lo que hemos visto, por muchos que sean los años que ya tengamos.

Recuerdo que hace escasamente un año, esta Revista ha-

blaba de la enésima presentación del proyecto de reforma del Casino en el ala derecha. El periodista trataba el asunto con justificado retintín, después de haber visto frustrados todos los que se presentaron antes que él, y que no han sido pocos. Probablemente el más ambicioso de todos ellos fue el presentado a principios de la década de los 70, dada la valía de sus dos arquitectos: **Joan Barangé** y **Josep Maria Botey**, y **Antoni Cumella** como director artístico. Pero pasó lo de siempre, el exánime ni vive ni quiere morir. Vegeta.

LUIS DE LEÓN

LOS RIPIOS

Francisco Barbachano

¡Queridos Reyes Magos!

El trepa de Santa Claus se encarama a los balcones, pues parece olvidar que los niños españoles prefieren a sus monarcas con sus barbas de colores. Melchor, Gaspar, Baltasar: no dejéis que el "barbablanca" se coma vuestros turrónes. Que vigilen cada casa vuestros fieles servidores. ¡No queremos más trineos! Queremos camellos, ¡señores! y sobre ellos, tres reyes, que generen ilusiones para que cuando seamos viejos, recordemos sus acciones. ¡Viva, pues, los Reyes Magos! que ellos son la tradición y también son los mejores.

Han dit

VÍCTOR PÉREZ
PRESIDENT DEL
CLUB NATACIÓ
GRANOLLERS

"Amb 8.500-9.000 socis
podríem fer front als nous
reptes de futur"

(18-2-05)

COLUMNA D'ART De l'obra de Carles Vives

La sala d'exposicions Arimany de l'Auditori de Can Palots, a Canovelles, ens convida a reflexionar de la mà del ceramista més universal de casa nostra en la actualitat, sobre la transcendència de la terra en la convivència humana. La ceràmica, quin suport bàsic és la terra, d'entre totes les arts és aquella que més afinitats palesa amb la naturalesa humana. I **Carles Vives** ens ho fa cada vegada més evident amb les seves creacions, fruit d'una continuada meditació sobre el llenguatge del fang amb l'aigua, el foc i l'aire. L'obra de l'artista granollerí, que

té el seu taller a Canovelles, és un diàleg i també un debat constant amb la matèria, escorcollant les interioritats per descobrir-hi les seves intimitats. L'exposició tot un encert, ha presentat una centralitat que a través d'una dissecció de tres cercles en quarts, defineix el doble llenguatge de cadascun parant esment en situacions i descobriments. Situacions històriques i descobriments cromàtics. Situacions que traslladen la ment a formes i descobriments que envaeixen sentiments.

Esdevé molt insinuant la presència d'uns forats repartits

d'una manera ocasional que semblen convidar a endinsar-se en la interioritat de la matèria per conviure amb les seves sensacions, vibracions i emocions. Petjades, restes de convivències d'éssers vius que es fonen en la foscor del negre, cercant en els seus amagatalls noves formes. Insinuacions volcàniques que esguarden el seu complement en l'abric circular d'un altre quart. Reminiscències d'éssers marins que juguen amb elements geomètrics que amb uns ulls aparents o no cerquen la llum. Irisacions blanques i metàl·liques que juguen el joc de

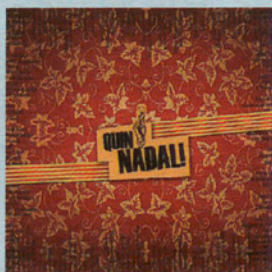
la rateta emmirallant-se en el futur. I en totes les situacions i descobriments la immanència de l'alè vital que ofereix a la mà de l'home la solidaritat de la terra. Unes vegades amb propostes d'una possible urbanització que respecti l'esperit de la terra, altres amb una incidència aquosa que revitalitza l'espiritualitat amagada, unes bussejant les interioritats de la història i també aquelles que troben en la llum i el color els elements essencials de la seva imatge.

JOAN SALA VILA
www.savicento.com

Recomanacions musicals

QUIN NADAL! (nadales)

Un disc autènticament nadalenc però diferent als que tots ja coneixem. En aquest cd hi trobem els principals artistes del país cantant temes propis i d'altres nadales tradicionals. Des de la Coral Sant Jordi o l'Escolania de Montserrat, fins a versions divertides com la de Gato Pérez o el jazz de Lou Bennet. I també hi trobareu artistes consagrats com Lluís Llach, Maria del Mar Bonet, Ovidi Montllor o Pep Sala.

per DIFERENT DISC

PORCA MISÈRIA (banda sonora original)

És la sèrie de TV3 amb més èxit del públic jove, i és el segon any que es decideix a editar el recull de temes que apareixen en ella, sobretot els que tanquen cada capítol. Hi ha una selecció de Joel Joan, d'artistes de primer ordre com Els Pets, Gossos, Jarabe de Palo, Gertrudis, Lax'n'Busto, Roger Mas, Whiskyns, o Ja t'ho diré, però si per una cosa destaca és per l'aparició de temes extraordinaris d'altres artistes més desconeguts.

